

Gaseteta d'Olot

Any I

12 d'Abril de 1930

Núm. VII

LA PREMSA INDEPENDENT

TOTS la coneixeu aquesta premsa que es diu ella mateixa independent amb aquelles dites, tant conegudes, de «Diario independiente de avisos y noticias». «Este periódico no está afiliado a partido alguno político» i d'altres de semblants.

Aquesta mena de premsa tot i pregonar, insistentment, la seva independència gairebé sempre és la més partidista de totes, perquè és defensora contínuament de tots els governs constituïts, qualsevol que sigui la seva conducta i el seu color polític, i amb l'excusa de la defensa de l'ordre va sempre a favor dels partits polítics més intensament reaccionaris, i a l'ensem és contrària, a tota hora, de tots els partits netament idealistes i populars.

La premsa independent té guanyada fama d'ésser la més ben informada i així és perfectament, si per bona informació havem d'entendre la publicació de telegrams i més telegrams, molts d'ells dient exactament el mateix, i fabricats a les Agències a base de les noves més insulses i menys interessants. Si per el contrari, per bona informació s'ha d'entendre estar sempre al corrent de tots els fets que interessen els ciutadans, i de tots els actes que commouen l'ànima del poble, allavors aquesta premsa no solament no és la més ben informada, sinó que mai en sap absolutament res.

Ara mateix amb motiu de la campanya en pro d'una més ampla amnistia, que ha estat un clam unànim de tot Catalunya, havem pogut constatar-ho definitivament, ja

Una proposició

Tothom sabia la injustícia que representava el fet de l'empresonament dels regidors que un dia, fent ús d'uns drets inherents al seu càrrec, votaven una determinada proposició. Tothom sabia particularment les dots de ciutadania que honoraven aquells nostres amics i interiorment tothom protestà d'aquell pretorianisme. Estem segurs que si els drets dels ciutadans no haguessin estat conculcats, la ciutat hauria fet sentir la seva protesta. No pogué ésser així. Ni en la nostra ciutat ni en cap altra. Per això arri el senyor Candi Agustí, fent-se ressó d'aquell estat d'opinió, ha presentat la següent proposició, que fou aprovada per unanimitat, i que ens honorem en publicar íntegrament:

«Excm. Senyor.

Al proclamar-se la Dictadura, va ésser rebuda amb tolerant expectació, perquè el poble es trobava cansat dels governs mancats d'autoritat i mal preparats per a regir els destins de la pàtria; al poc temps de governar la Dictadura, es succeïren una sèrie de fets lamentables que trastornaren i feriren els sentiments patriòtics de molts catalans; nostra província, i en especial nostra ciutat, ha sigut de les poblacions més castigades, on els cooperadors del règim dictatorial s'aprofitaren de la força, semblant la intranquil·litat i perseguint cruelment a molts ciutadans. Tots recordem que entre els presoners i exiliats hi havia els dignes regidors d'aquest Ajuntament, senyors Antoni de Bolòs Vayreda, Joan Capdevila Coromina, Ramon Aubert Cros, Joan Pau Nogué, Francesc Vayreda Casabó, Enric Coromina Llach i Joan Vilanova Seguí, Ramon Sargatal i Floms, els quals, després de passar l'afront de detenció i conducció

que tota aquesta premsa no solament ha deixat d'adherir-se a aquesta campanya, en la qual hi ha pres part tot el nostre poble, sinó que a més n'ha parlat tan poc com ha pogut i li ha fet un buit, tant més sensible, per quant deixa al descobert la falta de caritat cristiana d'aquesta gent que contínuament ens estan predicant el seu catolicisme.

Una de les coses més curioses de la premsa independent, és la seva unanimitat en tots els afers i en tots els problemes. Així, veiem, per exemple, com per a tota la premsa independent d'aquest país, la nota culminant és el seu odi al catalanisme i a les coses de la nostra terra. I això fins en aquellà premsa d'aquesta mena, ben poc nombrosa per cert, que s'escriu en la nostra parla.

I així també, durant tot el temps que havem patit aquesta estúpida Dictadura ha estat un fet, ben significatiu, la incondicional adhesió de tota aquesta premsa als procediments tirànics del govern dictatorial. Aquesta unanimitat de tota la premsa independent, en tractar tota mena de fets, és una prova palesa de la sinceritat de la seva tant pregonada independència.

Cal, doncs, que tots els catalans s'adonguin del paper que representa a Catalunya la premsa independent i cal que se n'adonguin, sobretot, aquells que encara compren i llegeixen aquesta premsa, fiats en la seva pretesa independència.

Cal que tothom sàpiga, d'una vegada, que a la nostra terra, premsa independent vol dir premsa anticatalana i antiliberal, és a dir, premsa enterament reaccionària, al servei de tots els absolutismes i en contra sempre de la voluntat del poble.

per la guàrdia civil, sofriren alguns dies de presó com que fossin persones malfactores; crec que per aquest sol fet, la ciutat té un deure a complir amb aquests dignes representants del poble, més, si tenim en compte que encara no han estat legalment substituïts, i per manament popular, tindrien d'ocupar els nostres setials des de finida la Dictadura.

Aquesta humil proposició no té altre objecte que demostrar a aquests ex-presoners, que molts olotins els seguien sentimentalment en les seves penalitats, i desitjaria que l'Ajuntament acordés fer constar en acta els noms dels regidors anomenats, i a la vegada indicar que la seva actuació municipal va ésser sempre digna en tots conceptes.

El sota-suscrit espera que la Corporació municipal no solament aprovarà aquesta proposició, sinó que recordarà que durant l'interregne dictatorial, ha mort el malaguanyat artista i regidor popular, Francesc Vayreda Casabó, un dels ex-empresonats; crec interpretar el sentir del Consistori, demanant consti en acta el nostre sentiment per la pèrdua d'un artista ciutadà de tan renom com era el difunt, així com la dissort que té el Consistori de no poder disposar de la seva valuosa cooperació, trametent a la Vidua, per ofici, l'expressió dels nostres sentiments, per la pèrdua del seu estimat espòs.

Olot, 3 de Març de 1930.

C. Agustí

Senyor Alcalde President de l'Excel·lentíssim Ajuntament.»

Una part d'aquesta proposició fa referència, com ja haurà vist el lector, a l'imperdonable oblit que consistí a no trametre, al seu temps, a la família de l'enyorat Francesc Vayreda, el condol pel seu traspàs, costum que de temps venia complimentant-se quan moria algun regidor o ex-regidor. No

voldriem pensar que aquest incompliment fou degut a l'odi polític o a la por d'un exili o al temor d'una pèrdua de confiança en les altes esferes. Caritativament hem de creure que fou un oblit.

Per tot plegat creiem que no cal remarcar la impor-

tància d'aquesta proposició. Es una reparació que s'imposava. El senyor Agustí pot estar segur d'haver interpretat el sentir de tota la ciutat en presentar-la, així com els demés regidors que l'acceptaren unànimement.

L'actuació d'Acció Catalana

Un nombrós estol de ciutadans de tots els estaments, entre els que hi predomina l'element jove, ha signat l'adhesió a «Acció Catalana».

Tots ho han fet lliures de tota coacció i és de creure que sense altra intenció que la de cooperar a l'enfortiment d'un ideari que reuneix la major part de forces, per resoldre davant de l'Espanya i, si convé, davant del món, en nom de Catalunya, el problema que, per la seva creixensa, per la seva riquesa, per la seva expansió i per la seva dignitat, es fa necessari afrontar d'una vegada.

propi fracàs i aguantar la forta pressió de totes les vàlvules...

Es un fet natural, doncs, en els moments actuals, la bona acollida que tots els actes adversos a les actuacions passades de la Dictadura troben en la massa i adquireixen un satisfactori estat de popularitat que eixampla els cors. Evitem-ne, però, totes les malures i totes les esterilitats.

Alliçonats per la dolorosa experiència viscuda, hem de fer-nos càrrec que s'ha entrat en un nou període del nostre moviment. Abstenim-nos

De «La Tradició Catalana» (?) n.º 327—7 de Desembre de 1923:

«La voluntat de Catalunya ha quedat, donchs, ben clarament demostrada; ansia sols normes de govern que permetin desenrotllar la seva activitat, y al veure que pel camí emprés pel Directori pot conseguirho no li regateja el seu aplaudiment.»

Amb quin cinisme «La Tradició Catalana» (?) volia que la seva actitud fos la de Catalunya!

No serà sobrer que parlem de l'èxit que ha aconseguit, de la importància d'aquest èxit i de la conducta a seguir per tots els que, amb la seva signatura, s'han sumat a un moviment d'ideals i per tant de deures a complir i de determinades conveniències a sacrificar.

* * *

Que l'ambient estava, durant aquests darrers temps de Dictadura, més carregat que mai i força més que abans de pujar aquesta, fins a l'extrem que no sabem on ens hauria portat, era cosa reconeguda per molts homes de bon olfact, militants en les seves mateixes rengleres. La ensorrada de l'enganyós castell del Directori amb tot el seu reguitzell d'enfarriolaments xavacans i de figures de cartró amb coloraines i purpurina, tingué la virtut de venir a tapar just, exacte, amb una precisió matemàtica. Des de l'hora de pujar fins a la de la seva caiguda, fou el que podríem dir-ne un moviment d'una agudesesa cronològica astutament calculada, puix tingué l'incertada visió de pujar en vigílies de trobar-nos enllestida una perfecta organització, que poc temps més tard li hauria fet impossible intentar-ho i s'ha fet fonedís quan ja era materialment un esforç inútil carregar amb el seu

de caure en les velles habituds pairals i de viure un ideal reduït solament a un lèxic viciat i passat de moda, a uns festivals tipistes i folk-lòrics, a uns determinats focs d'encenalls familiars amb moltes insígnies i lluminàries. Amb les exèquies de la primera Dictadura contemporània —que no sabem si serà la darrera ni la més benèvola— hem d'haver soterrat definitivament tota la falsa llavor que ens sumava quantitat de socis entusiastes de solapes amb llacets, de sardanistes ben mudats que ostentaven sovint un ideal que desconeixien i que no sentien amb tota la convicció.

L'evidència del guanv que els darrers anys ens han portat en el fons dels sentiments del poble, per clar que sigui, marca noves rutes a seguir en previsió de tot, i de tot!, el que pugui esdevenir i cal aprofitar-lo i encaminar-lo amb doctrines pures, amb procediments de serietat, amb rigidesa ideològica, que, sense un oblit total dels entusiasmes meridionals atàvics, si és que els creiem encara indispensables, dongui al nostre moviment unes formes de constància, d'intel·ligència, d'audàcia i tota la integral entesa que hem vist i veiem encara en els alçaments patriòtics d'altres nacions.

No n'hi ha prou de cooperar en les subscripcions, d'allistar-se a les entitats «catalanistes» de signar l'adhesió en manifestos i de comprar un diari i ensenyar-lo a la sortida de missa... mentre s'està subscrit a qualsevol fulla vulgar, enemiga declarada o equilibrista menyspreable i es fa el mut quan qualsevol s'atreveix a atacar les nostres aspiracions.

El moviment de Catalunya no és pas una qualsevol U. P. Es la qualitat, és l'essència escollida, depurada, de les valors racials. Formar-ne part vol dir quelcom més que ésser de qualsevol partit polític o agrupació de trànsfuges que cerquen conveniències materials. Vol dir conèixer a fons el perquè de les conviccions nacionalistes, amb els episodis de la nostra història; vol dir saber fins on arriben els avantatges que, en tots els ordres, vindran units a les demandes de descentralització; vol dir estar posseïts, a més del respecte per l'adversari, de la força de persuasió sòlidament argumentada per desfer equívocs, sempre que el moment ho exigeixi.

I treballar, treballar sempre per la pròpia formació i la dels altres per esdevenir, a més d'home o comerciant o empleat, fonamentalment català. Ésser-ho amb el cap ben alt com un honor, i com un orgull, llegint els nostres llibres, protegint el nostre teatre, introduint en les llars els nostres diaris, perfeccionant-nos en el coneixement de l'idioma i fomentant, sense odís, la cultura i l'art nostres per irradiar-los universalment. Tot això influïnt amb l'exemple d'austeritat i d'honradesa per captivar amb els fets i amb la conducta personal, quan les paraules i les explicacions lògiques no arribin a fer-ho, tots els prosseïts que calen per obtenir la plenitud desitjada. Saber convèncer i respondre a tothom i a tot arreu per damunt de preocupacions i afebliments.

Així i no de cap més manera tenim de fer surar l'ideal. Així s'és d'«Acció» i així s'«acciona»

Qui no hi vingui ben disposat, que cuiti a esborrar-se de les seves llistes.

¡Encara hi és a temps!

La fi de la guerra del Marroc

Els vividors que següen la dictadura es volen dir ara «primorriveristes». Així, pensen ells, totes les res-

ponsabilitats queden acumulades i personalitzades en el general que morí completament abandonat dels que s'apressaren a voltar-lo quan creien que podien treure'n algun profit personal. També a Olot, com a alguna altra banda, hi ha algun «primorriverista». Una esquila que circulà fa pocs dies ho deia clar i castellà. Deia també que Primo de Rivera fou el que «impuso la paz en Marruecos». Prescindint de les altres opinions, per a ells la dictadura era un «glorioso período»; recollim l'opinió sobredita que és l'únic mèrit que certs individus han atribuït al període traspasat. Serà, doncs, d'interès donar una mica de llum en aquest afer. Ens sembla que que les següents paraules de Gabriel Alomar serviran perfectament:

«En cuanto a la guerra de Marruecos, en manera alguna puede atribuirse a obstáculos civiles la continuada serie de fracasos que va desde 1909 a 1921 y a 1925. Jamás tuvo el Parlamento la debida intervención soberana en aquella empresa. En cambio, desde los escaños parlamentarios de izquierda (singularmente en boca de Marcelino Domingo e Indalecio Prieto) fueron lanzadas las denuncias más graves contra los abusos de aquella acción colonial, sin merecer de los Gobiernos ni excusa ni propósito de enmienda. Precisamente el golpe de Estado surgió cuando el Parlamento se disponia a exigir responsabilidades por un desastre en el cual no tenía la menor culpa, por lo mismo que no había intervenido en la campaña que lo provocó. El Parlamento era, en ese sentido, la única institución que podía acusar, porque estaba limpia de toda complicidad.

¿Cómo se realizó esa pacificación del territorio? ¿Qué factor nuevo conseguiría hacer posible bajo la dictadura lo que hasta entonces fué imposible? El ataque de Abdel-Krim a los franceses, tan absurdo tácticamente, hizo factible lo que jamás habían conseguido los Gobiernos españoles anteriores: la acción solidaria de los dos Estados, no ya la comunidad militar y naval, sino la política. En estas condiciones, que desequilibraban considerablemente las dos fuerzas en lucha, pudo desmoronarse la resistencia marroquí

No se olvide, además, que las corrientes de pacificación política de Marruecos, en tiempos anteriores a la dictadura, chocaron siempre con grandes obstáculos, opuestos por los más directamente obligados a colaborar en aquella obra. Algún obscuro episodio, alguna sombra todavía no desvanecida, están llenos de elocuente sugestión. Se ha olvidado al emisario del Raisuni que tuvo la desgracia de topar con Silvestre? ¿Se ha olvidado a Drissen-Said, que topó con una bala misteriosa?».

CONSULTORI- JUBERT MÈDIC-QUIRÚRGIC

Malalties de les criatures.

Malalties de la pell.

Cirurgia infantil.—Cirurgia dels ossos.

Diagnòstics.

Traslladat: Plaça Constitució, 7, prals.-GIRONA

Amoretetes

*Es parla molt pels diaris
en tons bastant elevats
que els dictadors que manaren
del vint-i-tres cap ençà,
han fet grans atzagaiades
i han malgastat molts cabals
i que és precis que rendeixin
els comptes ben nets i clars.*

*Està bé; així deu fer se,
trobo que és molt encertat
que s'els faci responsables
dels mals que han ocasionat
i es demani i s'exigeixi
a quiscun hagi faltat
pagui el tant de culpa seva;
més ben dit, els plats trencats.*

*Jo crec que tota la feina
no han pas de fer-la els de dalt;
allà que es cuidin dels grossos,
dels altres fem-ho els de baix,
perquè, posem per exemple,
el que a Olot ha passat
ningú més bé que nosaltres
ho pot millor esbrinar.*

*D'assumptes no crec que en faltin,
camises brutes n'hi haurà,
que es miri bé i es remiri
l'arxiu de cala ciutat
i estic segur que de casos
en trobarem de granats
per fer una bona bugada
dels dictadors que han passat.*

PEPET GRAU

Ara ja en podem parlar

Signada pel nostre amic Candi Agustí, ha estat presentada i aprovada per unanimitat una proposició encaminada a la creació d'una *Comissió especial* que procurarà presentar a la consideració del Consistori les reformes precises en l'actual repartiment d'aigües potables, alhora que elabori un projecte per a que, dintre les possibilitats de la nostra ciutat, pugui quedar aquest servei degudament atès.

En aquesta proposició, després de reconèixer que l'abasteixement d'aigües potables actual no satisfà les necessitats dels veïns, principalment en èpoques poc abundants en aigües, fa referència als treballs duts a terme per l'anterior Ajuntament, al qual fou presentada una proposició en la que es demanava que es nomenés una ponència per a que presentés a la consideració de la Permanent un nou projecte d'abasteixement d'aigües.

Diu després el senyor Agustí que aquesta proposició era, al seu entendre, inacceptable, per quan semblava que anava sols encaminada a la realització d'un projecte

d'abasteixement d'aigües, sense abans fer l'estudi de l'aigua disponible per a poder concretar en un nou projecte l'aigua necessària.

D'acord amb la proposició del senyor Agustí, fou nomenada una comissió que formen els senyors C. Agustí, R. Arau, J. Artigas, X. Riera, M. Legares i R. Pujolar. Aquesta serà la comissió que ha de dur a cap l'estudi de l'abasteixement de les aigües potables per a la nostra ciutat.

Ara poden els veïns d'Olot explicar el seu parer sobre aquesta qüestió. Diem això perquè, durant l'anterior Ajuntament, semblava que existís una prohibició concreta d'ocupar-se d'aquells memorables treballs. Era una cosa corrent per a tothom, en parlar de les aigües, mirar a l'entorn, com si diguessin mal de la dictadura. Si de fet no existia un *ukase* en aquest sentit, es veu que *sotto voce* feien córrer l'amenaça, i això no estava bé. Les qüestions primordials com aquesta de les aigües, que interessin als ciutadans i, per tant, a tota la ciutat, no es poden deixar de discutir, ni es poden escamotejar, ni s'han de dur en secret. Tothom n'ha de poder parlar. L'interès de la ciutat ha d'estar molt per damunt d'unes conveniències personals.

Del Casal Català

Han estat nombrosíssimes—moltes més del que es preveia—les inscripcions de socis. Dels olotins residents a fora, s'ha rebut una pila de lletres d'encoratjament. Cal esmentar amb el major afecte la del senyor Antoni de Bolòs, que fou tan covardament ultratjat pels seus mesquins enemics. Tothom assenyala el jove que falsament va denunciar-lo, deia fa poc un nostre col·lega. I no ha pas estat víctima d'una venjança exemplar, podríem afegir nosaltres. Si la carta que ha enviat hagués pogut llegir-se el dia de la inauguració del Casal els aplaudiments haurien pogut ofegar les paraules. Per a que sigui coneguda de tots, encara que no estem expressament autoritzats per fer-ho, ens sembla oportú de reproduir-la. Els nostres lectors podran veure-hi el patrici assenyat i docte, que les circumstàncies han allunyat de la nostra ciutat:

«Sr. D. Joan Vilanova

President del «Casal Català»—Olot.

Caríssim amic: He vist amb vera satisfacció com tornava a la vida la Institució olotina representativa de la catalanitat de la ciutat, tant bon punt les aures de la primavera han temperat una mica l'inclemència d'aquest hivern de sis anys. Els que patirem la persecució de la *injustícia* recordarem sempre que aquella entitat fou el redós i el xopluc en aquell dies terribles, per a tots els qui ens trobarem senyalats per l'odi dels enemics de la nostra terra.

Desitjo que la nova etapa sigui encara més falaguera que la primera, i pugui aprofundir en la seva acció dintre l'entranya del poble tornant-li la consciència de si mateix.

Sens dubte passarà Catalunya una etapa de dificultat i de dubte per decidir la seva acció política.

Però no cal tèmer. Si els seus homes són formats en el sentit de la responsabilitat, i en la intensa fe en l'ideal, el resultat no serà altre que el que ha d'ésser.

Aquesta ha de ser la labor d'entitats com la vostra en eixos moments. Enfortir la coneixença i l'amor a la nostra terra, refermar la consciència del fet català en tots. Guanyar els anys perduts, i també presentar-se coordinats, mes que no fosos, davant les noves tendències del govern del centre de mirar sinó benèvolament, amb curiositat almenys i amb un començament de tacte, les coses de Catalunya.

En moments tals, una manifestació d'incoherència faria mal.

d'agrair l'energia que esmerçà per acabar, en època difícil, amb una publicació que envilia el nom de la nostra Muntanya. Mir Mas de Xexàs fixa la seva posició política:

«Saludeu els vostres companys d'acció—que han d'ésser també els meus—i disposeu de mi, com un element republicà d'«Acció Catalana», en tot el que pugui ésser-vos útil; penso, però, que un altre dia, ja retornat entre vosaltres, podré col·laborar millor en l'obra magna de ressorgiment patriòtic i liberal.»

Hom espera que l'entusiasme d'aquests dies no defallirà pas; l'ambient que es respira al Casal n'és garantia sobrada.

AJUNTAMENT D'OLOT

Les quantitats globals que ens han estat facilitades de moment, ascendeixen, a partir de l'Octubre de l'any 1925 a:

Viatges i àpats	20.162'10 ptes.
Subscripcions i homenatges.	3.175'45 »
	23.337'55 ptes.

Tot i reconeuent que no són unes despeses exorbitants, que diguéssim, hem de convenir que són abastament cares per l'erari municipal.

Per això trobo molt bé de continuar la tradició del Casal, d'ésser la llar olotina per tots els amics de Catalunya, prescindint de llurs divergències, que per altra banda tots estan en llur dret de mantenir. Els catalans s'haurien de considerar políticament una família. I així com hi pot haver dintre una germandat diversitat de temperaments i opinions sense trencar però el vincle de germandat, així tots ens hauríem de sentir germans en la terra, sense aspirar a obtenir la unanimitat d'opinions, sinó en una cosa, l'amor a Catalunya.

Plau-me felicitar-vos, desitjant-vos grans èxits.

Cal lamentar la desaparició d'entre els vius del meu entranyable parent en Francesc Vayreda, qui tant hauria treballat en aquesta actuació que ve al damunt. La seva mort ha estat una pèrdua irreparable per Olot. La fidelitat al seu esperit serà la millor remembrança dels seus amics.

Oferint-me com sempre, amic vostre, i de tots els del Casal, m'és grat d'oferir-vos també la meva cooperació, des d'aquí on les circumstàncies m'han dut, tot testimoniant-vos la meva efusiva i alta consideració.

Antoni de Bolós i Vayreda

Barcelona, 6 Abril 1930

De Sòller ha remès la seva salutació l'artista que tan treballà ací pel triomf dels nostres ideals, i al qual s'ha

Acció Catalana a Olot

El «Casal Català» ha tancat el termini d'admissió d'adhesions a Acció Catalana. Des d'ara hauran d'enviar-se directament a «La Publicitat». Els homes d'Acció Catalana s'han abstingut de tota mena de propaganda que pogués semblar una coacció. Els inscrits a Olot han quedat definitivament els senyors:

Miquel Andorrà, Lluís Antiga, Francesc Armengol, Joan Aubert i Nadal, Pere Aubert, Josep Aulí Bassols, Salvador Baburés Grabolosa, Jaume Balaytó, Pere Balcells, Antoni Bandranas, Claudi Barberí, Iu Barberí, Josep Barberí, Pere Barberí, Lluís Barnadas, Ramon Barnadas, Joan Bassols, Lluís Bassols, Joan Bellapart, Angel Blanch, Esteve Blanch, Salvador Blanch, Isidre Bosch Ventura, Ramon Busquets, Privat Calm, Ramon Calm Busquets, Benet Campderrich, Manuel Canal, Agustí Capdevila, Ramon Carrera, Agustí Casals, Angel Casas, Lluís Castells, Josep Casulà, Josep Coll, Josep Coll Plana, Pere Colomer, Joan Coma, Crescenci Corbatón, Josep Corcó, Josep Costa, Josep Darnés, Joan Escarrà, Enric Fageda, Joan Fajula, Joan Farrés Bartrina, Josep Figueres, Josep Fontfreda, Eloi Funtané, Albert Galceran, Joan de Garganta, Miquel de Garganta, Joan Gelis Vivés, Josep Gou, Pere Gussiné, Josep M.ª Llach Puig, Joaquim Llagostera, Pere Llagostera, Ignasi Llit-

jós. Pere Llorenç Surroca, E. Llovera C., J. Macias, Joaquim Marsillach, Josep Massot, Ramon Mata, J. M.ª Mir Mas de Xexàs, Josep Molí, Miquel Molí, Josep Munteis, Ignasi Nicolau, Josep Nicolau, Jaume Noguer, E. Oller Surroca, Pere Oller, Sebastià Ortiz, Miquel Pagès, Josep Pardal, Ernest Piera, Xavier Piera, Antoni Planagumà, Ferran Planas, Joan Poncet, Joan Pons, Adolf Prat, Joan Prat, Julià Puig Manyelich, Joan Pujol, J. Pujol Mir, Lluís Pujol, Amadeu Ralita, Benet Ras, Francesc X. Riera, Lluís Rigat Busquets, M. Rigola, Pere Roqué Vilà, Josep Rossell, Joan Sabater, J. Sacrest, Ramon Sacrest, Xavier Sacrest, Angel Sala Puigdemont. Esteve Sala, Jaume Sala, Joaquim Sala, Joan Sala Puigdemont, Toribi Sala, Bartomeu Sarquella, Joan Sau, J. Seguí Pujadas, J. Serra, Pere Simon Borrell, Ramon Soler, Vicens Soler, Josep Soy, Joan Sucarrats, Rafel Tané, Lluís Tarrús, Josep Teixidor, Lluís Teixidor, Jaume Tenas, Robert Torner Mir, Joan B. Torrent, Miquel Torrentó, J. M.ª Vayreda, Francesc Vidal, Josep Vila Morret, Joan Vilanova, Josep Vilanova, Miquel Vilardell, Joaquim Vinyet, Candi Viñeta Compte, Josep Viñeta.

Carles Rahola a «Atenea»

Dimarts passat, a «Atenea» (Orfeó Popular Olotí), davant d'un públic nombrós i selecte, donà la seva anunciada conferència l'il·lustre historiador i literat Carles Rahola. En breus paraules el presentà Joan de Garganta, que recordà els mèrits del conferenciant en el camp de la història bella, que ha contribuït com ningú a arrelar a Catalunya, i en el de la científica; acabà fent memòria de les qualitats que fan d'En Rahola un home integral.

Seguidament Rahola començà la seva conferència. Féu memòria dels vincles intel·lectuals i artístics que el lliguen amb Olot; un dels seus amics més íntims, Xavier Monsalvatge, esperit selectíssim, era olotí, com ho fou un altre seu amic, Francesc Monsalvatge, l'investigador benemerit, i com ho era aquell poeta refinat, fruit del silenci i de la solitud, Josep M.ª de Garganta, amb el qual no tingué tracte personal, però amb qui el lliga l'admiració per la seva obra i l'amistat amb els seus fills Joan i Miquel; i té encara a Olot l'amistat amb aquest olotí d'adopció que és l'il·lustre paisatgista Iu Pasqual, i el record de l'ànima generosa i sensible d'En Berga i Boada i l'admiració per l'avi Berga i per la dinastia dels Vayreda. Ultra això, alguns olotins han estat l'objecte d'estudis seus; així, l'eminent naturalista Francesc Xavier de Bolòs i aquell curiosíssim Ramon Monsalvatge, que de seminarista i carlí militant passà a bisbe protestant als Estats Units i morí allí respectadíssim.

I, entrant en matèria, digué que parlaria, sobre tot a base de les seves investigacions de primera mà, de les lluites d'Olot a començaments del segle XIX. Féu remarcar com és trist de veure que al cap de més de cent anys d'aquelles lluites per la llibertat, encara aquesta no és una conquesta definitiva, i pot patir eclipsis

llarguíssims. Explicà que una vegada passà unes hores al nostre arxiu municipal, i quan ja desesperava de trobar-hi res d'interès, s'ensopegà amb una relació ben interessant sobre uns fets esdevinguts a Olot pel Juliol del 1808. El batlle de la vila, Ramon de Lomanya, conegut com a simpatitzant amb els francesos, féu posar a les cantonades una proclama de Murat; la població, que ja estava en eferescència, s'insubordinà, i l'alcalde, amb un agutzil i un criat, s'hagué de tancar a l'Hospici, on hi fou posada una forta guàrdia de miquelets; quan el poble va saber que els francesos intentaven d'entrar a Olot per alliberar els que estaven en perill, l'excitació creixé, i les autoritats provaren de donar una sortida als odiats francòfils, que fugiren d'amagat i escortats per miquelets, però el poble en fou assabentat, i havent-los aconseguit a Vora-Tosca, els matà a cops de roc. En el curs de les lluites de la guerra dels francesos, Olot és presa algunes vegades per aquests, fins que l'ocupa definitivament el general Clement. La població, però, segueix hostil i ajuda la resistència per sota mà; això dóna lloc a repressàlies; el governador general de Catalunya, Decaen, li posa una contribució de 100.000 francs a pagar en vint-i-quatre hores, i ni els esforços del rector, doctor Ignasi Salgas, ni els del patrici Antoni de Trinxeria, més o menys simpatitzant amb els francesos, no aconsegueixen la revocació de l'ordre. En aquells anys apareix la figura del batlle Alexandre de Soler i de Sayol, afrancesat de conveniència, segons sembla, amb la finalitat principal de salvar la vila de violències; Soler aconseguí amb la seva habilitat la consecució plena d'aquest objecte. Amb tot i això, en marxar els francesos d'Olot (1814) ell els seguí, una mica 'per força i un xic per por de venjances, mes a Figueres els deixà i tornà a Olot. Llavors començà d'ésser perseguit amb delacions i molèsties de tota mena, que augmentaren després del període constitucional, pel fet d'ésser Soler liberal convençut. Rahola explicà detalladament l'expedient de *purificació* a què es veié sotmès Soler, seguint el costum despòtic del govern de Ferran VII, per a assegurar-se de la fidelitat dels seus súbdits; amb aquest motiu es plangué de la brutalitat d'aquella política tirànica que volia dominar damunt les consciències i de la baixesa dels que la secundaven, sobre tot els delators. Després de molts anys d'angúnies, en 1832, el sanguinari dèspota Comte d'Espanya, declara a Soler *impurificat* i, per tant, sospitós.

En 1823, l'entrada dels Cent mil fills de Sant Lluís per restablir l'absolutisme fou molt ben rebuda a Olot, com a quasi tota Catalunya, la qual cosa prova com era llavors el poble aferrat al règim anti-democràtic. Foren fetes grans festes a honor del dèspota novament entronitzat i fins un carro simbòlic del seu triomf era arrossegat per representants dels gremis i altres associacions ciutadanes. La guarnició francesa, el dia de la festa de Sant Lluís rei de França, sol·licitava amb tota naturalitat de la vila que ajudés els francesos a celebrar-la, en el seu aspecte nacional i absolutista, pagant obsequis extraordinaris a la guarnició referida. De tot plegat es desprèn, acabà Rahola, que la llibertat és ben difícil d'aconseguir i de conservar, i que només quan hom l'ha

perduda coneix tota la seva gran vàlua; aquesta és la lliçó que hem de treure d'aquests fets i que ens ha de portar a estimar la Llibertat amb tota l'ànima.

L'eminent conferenciant, que fou interromput diverses vegades pels aplaudiments, fou ovacionat i felicitat amb gran efusió, en acabar, per tota la concurrència. Nosaltres també el felicitem coralment i ens felicitem d'haver-lo pogut escoltar i estatjar, encara que massa breument.

Conferència del P. Profitós

Dissabte passat, a les deu del vespre, donà la seva anunciada conferència al Centre Catòlic, el cultíssim i prestigiós pedagog i benivolgut amic nostre, P. Joan Profitós, Sch. P., davant d'un públic nombrós i distingit. Començà per manifestar que el seu tema era la llibertat d'ensenyament i les relacions de la família, l'Església i l'Estat en la qüestió pedagògica. Recordà que quan, a partir de 1830, el govern de la Monarquia de juliol agreujà terriblement a França la tirania en l'ensenyament, foren els catòlics, sota la direcció de Lacordaire, els organitzadors de la resistència i l'atac, que acabà amb la victòria de la llei Falloux de 1850 que donava la llibertat d'ensenyament; és un cas típic del que ha d'ésser la posició dels catòlics en aquests afers.

Passà totseguit a desenrotllar la teoria sobre la matèria que ens ocupa. L'home necessita de l'educació, sense la qual no li fóra possible una vida racional; aquesta educació ha d'ésser integral, ha de comprendre tots els aspectes de la vida; si no fos així, fóra una educació mancada; ultra això, l'educació ha d'ésser obra de qui estigui capacitat per donar-la. El subjecte més indicat per educar els infants és la família, els pares; ells els han donat la vida, han rebut de Déu la missió de mantenir-los i pujar-los físicament i, per tant, més encara, els han de formar espiritualment en l'ambient insubstituïble de la família, en virtut de la mateixa llei natural. Ningú com els pares estima i coneix els seus fills, ni té damunt d'ells un tal ascendent i una comunicació tan constant; ells són, doncs, llurs mestres naturals. Però ni les ocupacions dels pares, ni llur formació no els permeten generalment d'ocupar-se de l'educació dels fills amb tota la intensitat que cal; per això han de delegar aquesta funció en el mestre, com a persona especialitzada i de confiança. I aquí entren dos factors nous en el problema; d'una banda, l'educació religiosa, base de totes les altres, exigeix que els pares se sometin en aquest aspecte fonamental a l'autoritat de l'Església, única infal·lible en la matèria; de l'altra, l'Estat, societat necessària, ha de tenir damunt de l'ensenyament un dret d'inspecció que permeti d'evitar la propagació entre els infants de doctrines que tendeixin a la destrucció de la Societat, i d'impedir també que els fills dels catòlics siguin instruïts en doctrines contràries; ultra això, cal procurar que tots els infants rebin educació catòlica. Però resta una altra necessitat a l'infant, la instrucció, complement de l'educació, que és lògic que sigui obra generalment, no dels pares, sinó dels mestres, també

d'acord amb les normes anteriors i amb la veritat científica.

De tot això es dedueix que la família, l'Església i l'Estat són subjectes de drets i de deures respecte de l'educació. A la família pertoca en primer lloc l'educació, per deure i per dret, però sota la inspecció i ajut de l'Església en la part religiosa i moral, i amb la cooperació quasi indispensable del mestre, sobretot en la instrucció. Quant a l'Estat, té el deure i el dret d'inspecció per vetllar per la Societat, i el de proveir subsidiàriament a les necessitats educatives. I entrem ja en l'examen dels abusos de l'Estat en aquesta matèria; amb pretext d'evitar les negligències familiars i d'assegurar la bona formació dels ciutadans, l'Estat tendeix sovint a imposar més o menys intensament un ensenyament únic, la qual cosa ja és un abús tirànic i, per donar més gravetat al fet, fa que aquest ensenyament sigui religiosament neutre, o sigui, mutilat en allò que té de més indispensable; o sectari, la qual cosa és un atemptat manifest a la llibertat de consciència. Cità a aquest respecte unes assenyades paraules del Dr. Cardó en *El Mati*. Féu després referència a l'obligatorietat de l'educació i de la instrucció, i parlà finalment de la necessitat que hi ha que tota educació sigui donada en la llengua pròpia, puix d'altra manera ens trobem amb l'absurditat de valer-nos d'un instrument inconegut dels infants, i per tant, absolutament inútil; al·ludí les declaracions tan raonades de Menéndez Pidal sobre aquest afer en relació a Catalunya.

Després exposà les solucions pràctiques més o menys racionals donades al problema en diversos temps i llocs. En l'Edat mitjana, sota la influència eclesiàstica veiem com es desenrotlla la llibertat d'ensenyament. Es la reviviscència del sistema d'Atenes, en l'antiguitat que donà fruits tan esplèndids, mentre Esparta patia el jou pedagògic de Licurgus, i de la Roma de l'època d'esplendor. L'Església, els particulars, l'Estat, tots tenien el dret de mantenir escoles ben lliurement, sense més limitacions que les derivades de la moral privada i pública i la religió catòlica, tot mantenint tolerància, per regla general, per a les escoles dissidents religiosament; i aquesta llibertat s'estenia fins a l'ensenyament universitari. En els temps moderns, un català, Sant Josep de Calassanç, és l'iniciador dels sistemes moderns que permeten amb més facilitat l'educació de les classes proletàries. Dels temps nostres cita els sistemes anglès, belga i holandès. A Anglaterra, sota la llei Balfour de 1902, l'ensenyament primari és lliure; totes les confessions religioses reben subvenció de l'Estat per a llurs escoles, i l'Estat en les seves ensenya una mena de religió natural per a evitar divergències entre les diverses confessions. L'ensenyament universitari està monopolitzat pel govern. A Holanda i a Bèlgica el règim primari i secundari és semblant a l'anterior, i l'universitari també és lliure, amb validesa de títols per a les Universitats lliures.

En acabar la seva profunda disertació, el P. Profitós fou molt aplaudit i felicitat de tots els concurrents. Nosaltres també felicitem ben afectuosament aquest nostre compatriota d'adopció que tan de bé ha fet i fa a Olot.

Municipals

Dilluns passat es reuní el ple de l'Ajuntament i prengué per unanimitat aquests acords:

Celebrar una sola sessió.

Nomenar els regidors que han de formar les Comissions.

Donar-se per assabentat de l'escrit del Govern Civil que aprova la renúncia del càrrec de regidor que tenia presentada el senyor Casabó.

Aprovar l'informe emès en la renúncia del senyor Roure del càrrec de regidor, que és favorable.

Nomenar els senyors Capdevila, Artigas i Hostench perquè dictaminin en l'expedient sobre suposada incompatibilitat del senyor Descals per ocupar el lloc de regidor.

Aprovar els expedients de prófug per ignorada residència dels minyons de l'actual reemplaç.

Després de breus paraules dels senyors Candi Agustí i Capdevila, fou aprovada la proposició del primer que copiem i comentem a part sobre els regidors perseguits en 1924 i especialment el difunt Francesc Vayreda.

L'altra proposició que comentem del senyor Agustí, sobre les aigües potables, fou també aprovada, amb l'addició del senyor Descals perquè formin la Comissió els senyors Candi Agustí, president; Rafel Arau, Josep Artigas, Miquel Legares i Francesc Riera, vocals, i Ramon Pujolar, secretari.

Finalment s'aprovà i ratificà l'acord de la Comissió Permanent en la sol·licitud del senyor Cassà, demanant pugui augmentar la tarifa de preus que té aprovada per al transport de carns de bestiar mort a l'escorxador públic, així com l'esmena del senyor Agustí perquè passi a Hisenda per a quan hagin de confeccionar-se els nous pressupostos.

Acabada l'ordre del dia, el senyor Capdevila demanà que s'enviessin telegrames de gràcies a l'Excel·lentíssim senyor President del Consell de Ministres i al de la Diputació Provincial de Barcelona, per haver concedit l'indult, el primer i per haver estat l'ànima dels treballs per a aconseguir-ho, el segon.

Seguidament fou alçada la sessió.

La Comissió Permanent, en la del dimarts, dia 8, va pendre els següents acords:

Aprovar dos escrits de l'Alcaldia interessant, el primer, que s'informi sobre el projecte de clavagueres, obra de l'Enginyer senyor Paz Maroto, l'Arquitecte Municipal i l'Inspector de Sanitat, i el segon perquè s'acordi la divisió del terme municipal en vuit demarcacions, per a facilitar els treballs de Cens de població.

També s'aprovaren els informes del Negociat de Foment referents a obres particulars interessades pels senyors Calm i Quintana.

Foren aprovats igualment els escrits del Negociat d'Hisenda i de la Junta repartidora de quotes corresponents a la Guarderia rural, que demana que siguin exposats al públic els padrons d'exacció de certs arbitris.

La sol·licitud del senyor Figueras, demanant permís per a dedicar-se a la indústria de taxis, i la del senyor Nogué, demanant li sigui cedida en arrendament la Plaça de Braus per cinc anys, passen al Negociat de Governació per a el seu informe. La del senyor Rodríguez, venedor ambulat, perquè se li concedeixi el descompte que senyala el pressupost, al Negociat de Hisenda, i la de la senyora Torrent, perquè se li concedeixi un socor, com a vídua de l'empleat senyor Castany, al Negociat Central.

Totseguit s'aixecà la sessió.

N Ò T U L · L E S

RELIGIOSES

Dilluns, de 6 a 7 del vespre, la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat tingué per primera vegada una hora de vetlla en les Quaranta Hores Solemnes de la Parroquial, amb gran concurrència de confreres i altres fidels. Predicà el nostre excel·lent amic P. Rafel de Mataró, O. M. Cap., tan benivolgut a Olot d'ençà que hi passà un parell d'anys destinat. Fèu un sermó, com tots els seus, modèlic en tots conceptes; glossà la idea de pàtria, l'origen diví de la mateixa, i els deures que ens imposa aquest origen i la finalitat perquè ha estat creada, i en fèu especial aplicació als deures que tenim també com a patriotes cristians, envers el Sagrament. Parlà també amb gran eloqüència dels motius especials d'agraïment que tenim els catalans envers Déu i la seva Mare, i exhortà insistentment a combatre el pecat repugnant de la blasfèmia, tan arrelat a Catalunya. També predicà amb gran èxit el P. Rafel en l'hora de les deseneres senyoretas Pilar Danés i Carme Pons.

Nosaltres desitgem que la seva curtíssima estada a Olot li hagi estat ben plaent.

■ Dependents de Comerç, se us prega que vulgueu contribuir amb la vostra assistència personal a retre homenatge a l'Ecce-Homo del Tura, acompanyant-lo a la processó del diumenge de Rams, que surt de Sant Esteve a les set de la tarda, donant així una prova de veneració a tan veneranda Imatge.

La reunió, mitja hora abans de l'esmentada processó, a l'Església del Tura.

■ Dilluns, dimarts i dimecres, foren celebrades, com de costum, a l'Església Parroquial les Quaranta Hores Solemnes de la Setmana de Passió. Foren molt concorregudes, sobretot les de senyoretas, les de certes associacions i la de l'Ajuntament. Predicaren bells sermons el senyor Rector arxiprest, en varies hores, el P. Guardià dels Caputxins i el P. Ricard d'Olot.

■ El penó de la processó de demà no ha estat confiat a ningú. Per tant, aquesta processó no tindrà només un caràcter exclusivament religiós i és més de desitjar, en conseqüència, que sigui ben concorreguda.

■ Dimarts passat, amb motiu de l'hora de vetlla a Jesús Sagramentat, corresponent a l'«Orfeó Popular Olot» l'església Parroquial s'emplenà de gom a gom. L'Orfeó interpretà amb molta justesa «Super Flumina» «Caligaverunt oculi mei» «Sanctus» «Credo de Palestrina» i «Tantum ergo».

Una grossa gentada presencià el retorn de l'Orfeó al seu local social, on els senyors deseners obsequiaren els orfeonistes i acompanyants amb un esplèndid lunch.

■ Ha estat designat per portar el penó de la processó que sortirà dijous de l'església del Carme, l'eixerit nen Pauet Mas.

El seu pare don Faust, apoderat del Banc Hispà d'aquesta, convida des d'aquestes planes a tots els nens que vulguin acompanyar-lo a tan piadós acte.

Per assistir-hi cal vestir la tradicional vesta,

Lloc de reunió: a son domicili, carrer de Sant Esteve, núm. 21, segon.

■ El senyor N'Esteve Molas, pare del que ha estat elegit pendentista per a la processó del Sant Crist de demà, ens diu que els nois que tinguin el gust d'acompanyar-lo en tan pietós acte, han d'anar vestits amb la corresponent vesta.

EN
EL **BAR DEL PARC**

TELEFON, 43

HI TROBAREU HABITACIONS I CUINA
CASOLANA, A BONS PREUS.

POLITIQUES

■ L'Alcaide de la nostra ciutat, en nom seu i de l'Ajuntament, ha felicitat el digníssim president de la Diputació de Barcelona, senyor Maluquer i Viladot per les seves gestions en pro del condemnats pel procés de Garraf.

ESPECTACLES

■ Per haver-se traspaperat, ben involuntariament, les notes corresponents, la passada setmana deixarem sense notes als nostres llegidors del concert donat per l'«Orfeó Popular Olotí», en el seu estatge social, el diumenge dia 30 del mes darrer. Avui reparem l'oblit, que lamentem, parlant-ne quelcom esquemàticament.

Començà el concert amb *El cant de la Senyera* del mestre Millet, escoltat a peu dret per la nombrosa i distingida concurrència, que emplenava el saló d'actes completant aquesta primera part amb «Veniu Jesús la carn febleja», «Caligaverunt oculi mei» interpretat magistralment, «Sanctus» i «Benedictus».

De la segona part destacà la «Salve Regina» del Pare Antoni Soler, músic olotí del segle XVIII, de l'obra del qual volgué l'«Orfeó» donar a conèixer als seus associats, unes primícies, amb motiu d'estar preparant per aquest any la commemoració del seu centenari.

La tercera part era integrada per «Gal·lia» (Lamentació) de Gounod, que obtingué una molt acurada interpretació, obligant el públic amb sorollosos aplaudiments a la repetició del «Gran chor final».

El concert fou un nou èxit per l'«Orfeó» i el seu director Mossèn Farró, a qui felicitem coralment com també a la soprán solista Na Carme Nogué, de meritíssimes facultats.

■ Amb gran concurrència, el diumenge passat es posà en escena en el «Centre Obrer» l'obra dramàtica «En Pòlvora», amb una interpretació molt justa.

Per a demà s'anuncia l'obra «Els Fillis».

■ Acaba d'ésser contractada la popular cobla orquestra «La Principal Olotina» per al dia 11 de Maig, en la «Acadèmia Catòlica» de Ripoll, per a donar-hi un concert i per la representació de dues sarsueles originals del nostre bon amic en Pere Aubert.

Dr. J. M.ª Vayreda.—Metge

EX-INTERN DE L'HOSPITAL CLINIC DE BARCELONA
Visita: passeig de Blay 56, de 12 a 1 i de 7 a 8
Malalties de l'Estòmac i Pulmons.—Raigs X
Radiografia al domicili dels malalts.

L'ORFEÓ POPULAR OLOTÍ, fidel tothora a les nobles cobejances del seu poble, i endut sempre pel ritme viu i acompassat que menen a casa nostra les rectes directrius de la intel·ligència i les fermes vibracions de l'esperit, vol commemorar de una manera escaient i solemne la bonança de les primeres alenades d'aire lliure que encomanen nou dalit als seus cantaires, cantaires populars, les seves veus son veus del poble, i a tots nova fé per seguir avant.

Per això, en rependre les trasqueres pairals per on hem fet via durant els setze anys de vida artística, cada dia més ferma, cada dia més potent, que no han pogut sol·levar ni les embranzides malvolents del localisme, ni l'empenta traidora dels vents de cap cantó, dediquem el nostre primer concert públic al poble.

Després que una rauxa d'homenatges estèrils i inconsistents ha orejat prop de set anys aquella boirina densa i palpitant de les coses populars i les fa incorruptibles, un homenatge al poble al bell mig de la plaça major a la nit més popular de l'any, la nit de Caramelles, ens sembla una bella avinentesa per onejar solemnement la nostra senyera gloriosa i enarborarla ben enlaire en senyal de llibertat.

Interpretarà el següent

PROGRAMA :

<i>El cant de la senyera</i>	—	Millet
<i>Scherzo</i>	— — —	Martini
<i>El fill de D. Gallardó</i>	—	Marraco
<i>A sol batent (sardana)</i>	—	Morera
<i>Nit serena (caramelles)</i>	—	Guiteres
		Orfeo
<i>Prop d'un riu</i>	— — —	Gounod
<i>La balanguera</i>	— — —	Vives
		Orfeo i orquestra

VARIES

■ Hem rebut del Banc Hispà Americà la *Memòria* corresponent a l'exercici econòmic de 1929, i de les seves xifres es desprèn el crèdit de què frueix aquella important entitat.

Agraïm la tramesa.

■ El senyor Vélez ens fa avinent que l'admissió de fotografies al seu concurs, ha estat prorrogada fins el dissabte, dia 19 d'abril a les nou del vespre, i que la inauguració de l'exposició serà al dia 26 a les «Tres Portes». També ens fa saber que de les fotos premiades només se'n reserva les proves, i no les mateixes fotos ni els marcs si n'hi han.

Companyia Adriàtica de Segurs (Riunione Adriàtica di Sicurtà) SEGURS VIDA = INCENDIS

L'Assicuratrice Italiana S. A.

Segurs individuals.—Viatges per mar, Col·lectius de obrers, Col·lectius d'empleats, Responsabilitat Civil, Complementari del Segur Vida.

Agent per la província de Girona:

ELISSEU CASTELLS, Bisbe Guillamet, 16. - Olot

■ Ens comunica l'alcaldia que el nou padró de cèdules personals ja és fet i aprovat, i que es troba exposat a la Secretaria de l'Ajuntament durant deu dies hàbils, als efectes d'exàmen i reclamacions.

■ A fi de mantenir l'indispensable enllaç amb els trens de la companyia de M. S. A., la companyia del ferrocarril d'Olot a Girona, ha modificat el seu horari de trens. Les modificacions principals són les següents:

Trens núms.	<u>1</u>	<u>3</u>	<u>5</u>	<u>7</u>	<u>9</u>
Sortida d'Olot	5'35	7'15	11'25	14'45	17'00
Arrib. a Girona	8'15	9'35	14'00	17'00	19'47
Trens núms.	<u>2</u>	<u>4</u>	<u>22</u>	<u>6</u>	<u>8</u>
Surt de Girona	6'00	9'40	11'45	16'20	18'40
Arriba a Olot	8'57	12'05	14'42	19'25	20'56

El tren n.º 9 circularà diàriament entre Olot i Amer i els dímenges fins a Girona.

El tren número 2 circularà solament els dilluns.

■ La Direcció de la Sucursal del Banc Comercial de Barcelona d'aquesta, assabenta la seva distingida clientela i el públic en general que amb motiu de les festivitats del Dijous i Divendres Sant, les seves oficines romandran tancades en aitals dies.

■ Els serenos de Torroella de Montgrí i de Palafrugell, canten les hores en català.

■ En l'Assemblea general ordinària celebrada el dimarts últim a Girona, per el professorat del «Sindicat Musical» de la nostra província, han sigut reelegits per una immensa majoria de vots: el president En Josep M.ª Soler, de la Bisbal; tresorer, En Pere Arpa, de Cassà de la Selva; vocals, Joaquim Vallespi, de Torroella de Montgrí, i el nostre incansable amic En Pere Aubert, impressor d'aquest periòdic.

■ En atenció a la Festivitat dels dies 17 i 18 del corrent (Dijous i Divendres Sants) estaran tancades les Oficines d'aquesta Sucursal de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis.

■ El diumenge passat al matí, davant l'esglèsia de Sant Esteve, una bicicleta atropellà a Na Trinitat Brusosa. Afortunadament el mal fou de poca importància.

Electricitat Mèdica Cures per diatèrnia, sol d'altura, etc.—Raigs X. GASSIOT Plaça de l'Estel (Pla de Llacs) entrada per l'avinguda Paluzie.

■ Demà sols quedaran obertes les farmàcies dels senyors Llach i Bolòs.

■ Demà estaran oberts els estancs n.º 2 del Passeig de Blay, n.º 3 del carrer de Sant Rafel i n.º 5 del carrer de la Proa.

■ Societat «Anònima de Transports» Olot.

Havent-se acordat per la Junta General ordinària, en aprovar-se el Balanç de l'últim exercici, el repartiment del 5 per cent lliure d'impostos, es posa en coneixement dels senyors Accionistes que, a partir del dilluns pròxim, dia 14, en el local social i durant totes les hores hàbils, es procedirà el pagament del mateix, contra lliurament del Cupó núm. 2.

Olot, Abril de 1930.—El Director-Gerent
Josep Pujol

Demaneu arreu els acreditats Vermouths CINZANO en blanc i en color. Proveu el aperitiu riquíssim Quinat CINZANO.

Valuosos regals a tots els consumidors
Unic dipositari en aquesta comarca
Esteve Hostench Trasfi.—OLOT

Esportives

Centre Fontanella, 2 - Orfeó Popular Olotí, 1

No fou gaire interessant aquest encontre, que el mal temps acabà de deslluir, puix molta part fou jugat sota una forta pluja, que per fi obligà a suspendre el joc, minuts abans de finir el temps reglamentari.

La primera part acabà amb empat a un gol, marcat el de l'«Orfeó» per en Virgili i el del «Fontanella» per en Martínez. Aquest mateix jugador aconseguí el punt de la victòria a la segona part, en rematar un corner.

L'àrbitre en Benet Aulina, féu de tot.

Per l'Orfeó es distingí el seu mig centre Canal i del Fontanella, la davantera i el defensor Batchellí.

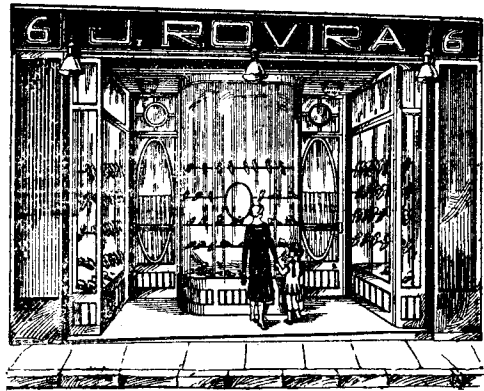
■ Demà jugaran els equips de les societats Indústria i Comerç i Centre Obrer.

Imp. de Pere Aubert, Nou de Sant Antoni 7.—Olot

Pintures Decoratives

Nicolau i Martí

Aquesta Casa necessita
Oficials Pintors

GRANS REBAIXES DE PREUS

AL

Palau del Calçat

Sabates per a home i dona
A PREUS DE PARRACS

SABATONES per a mainada, a 1'85

No deixeu de visitar-nos!

Aquesta es la casa dels aconteixements

OLOT — Sant Esteve, 6 — **CLOT**

EL DE MÉS RENDIMENT

EL MÉS BÒ

I EL MÉS ECONOMIC

**DE VENTA EN TOTS ELS
BONS ESTABLIMENTS**

Reservat